

دیگر به جنگل

نمی رویم

نویسنده :

ماری هیگینگ کلارک

متجم :

جبرائیل نعمتزاده

مقدمه

ماری هیگینگ کلارک بعد از تحمل سختیها و با پشت سر گذاشتن بسیاری از ناملایمات زندگی و تلاش پیگیر به عنوان یک نویسنده، شهرت پیدا کرد. وی در برانکس^۱ متولد شد و در همانجا رشد یافت. یازده سال بیشتر نداشت که پدرش دار فانی را وداع گفت و مادرش تربیت و تامین معاش او و دو برادرش را به تنها یی بر عهده گرفت. بعد از اتمام تحصیلات مقطع دبیرستان، یک دوره هم کلاس منشیگری را گذراند و توانست سه سال در یک آژانس تبلیغاتی مشغول کار شده و کمک شایانی را به اقتصاد خانواده نماید. محیط آژانس مسافرتی روی او تأثیرش را گذاشت و نقشه سفر به نقاط مختلف دنیا را کشید. در سال ۱۹۴۹ به عنوان مهماندار هوایپمایی پان امریکن در مسیرهای خطوط بین‌المللی کار کرد و به تمام کشورهای اروپایی و آسیایی و آفریقایی مسافرت نمود. او در خاطراتش نوشت: "من انقلاب سوریه و فروریختن دیوار برلین را با چشم‌های خود دیده‌ام". بعد از یک سال پرواز، با همسایه‌ی نزدیکش که نه سال از خودش بزرگ‌تر بود - در واقع او را از شانزده سالگی می‌شناخت - ازدواج کرد. بلا فاصله بعد از مدتی که از

وقت فرهنگ فرانسه بالاترین عنوان شوالیه‌ی تربیت هنر و ادبیات به او اعطاء گردید. در همان سال از طرف موسسه هنر نویسنده‌گان آمریکا جوایز ادوارد را به خاطر کسب افتخار استاد بزرگ سال ۲۰۰۰ از آن خود کرد. در سال ۲۰۱۱ موسسه ویژه‌ای برای اعطای جایزه با عنوان ماری هیگینگ کلارک تأسیس شد. علاوه بر این او صاحب چندین عنوان بین‌المللی نیز هست از جمله در سال ۱۹۸۸ او به عنوان رئیس کنگره جرم در سازمان ملل برگزیده شد.

ماری هیگینگ کلارک کسی است که به آئین دین مسیحیت بسیار پایبند می‌باشد و دارای عناوین مختلف از سوی کلیساي کاتولیک است.

امروزه آثار مردم‌پسند ماری هیگینگ کلارک در سرتاسر دنیا به زبانهای مختلف ترجمه شده و در دسترس علاقمندان قرار می‌گیرد. تنها در ایالات متحده آمریکا در حدود هشتاد میلیون نسخه از کتابهایش چاپ شده و در بازار کتاب توزیع گردیده است. او بیش از بیست و چهار عنوان کتاب به رشته تحریر در آورده است از جمله: بچه‌ها کجا ند؟ (۱۹۷۵)، بیگانه تماشا می‌کند (۱۹۷۸)، کلاف سر ستون می‌افتد (۱۹۸۰)، گریه در شب‌نگاه (۱۹۸۲)، آنگاه که خوشگل من به خواب بانوی من دیگر گریه بس است (۱۹۸۷)، تو مال منی (۱۹۹۸)، همه می‌رود (۱۹۸۹)، موسیقی عاشقان، عاشقان می‌رقصد (۱۹۹۱)، دورا دور شهر - دیگر به جنگل نمی‌رویم (۱۹۹۲)، امیدوارم ببینم (۱۹۹۳)، مرا بهیاد آور (۱۹۹۴)، بگذار ملعقوه صدایت کنم (۱۹۹۵)، سکوت شب (۱۹۹۵)، ماه منیر (۱۹۹۶)، وانمود کن که نمی‌بینیش (۱۹۹۷)، همچیز در جریان یک شب (۱۹۹۸)، باز هم هم‌دیگر را خواهیم دید (۱۹۹۹)، قبل از خدا حافظی من (۲۰۰۰)، در خیابانی که تو ساکنی (۲۰۰۱)، دختر کوچولوی بابا (۲۰۰۲)، دور دوم (۲۰۰۳)، شب هنگام از آن من است (۲۰۰۴)، هیچ جا خانه آدم نمی‌شود (۲۰۰۵) و علاوه بر اینها او سه مجموعه داستان

ازدواج وی و وارن کلارک^۱ گذشت نویسنده‌گی را شروع کرد. ابتدا داستانهای کوچک می‌نوشت. مدتی بعد نیز به عنوان نویسنده برنامه‌های رادیویی مشغول به کار شد.

شوهرش در سال ۱۹۶۴ بر اثر سکته قلبی درگذشت و او بیوه شد. همزمان که برای رادیو کار می‌کرد تلاش مضاعف کرد تا به نوشتگری کتاب هم پردازد. هر روز ساعت پنج بامداد از خواب برمی‌خاست و تا ساعت هفت، قبل از غزیمت به محل کار خود، به نگارش می‌پرداخت تا بلکه بتواند هزینه معاش پنج فرزندش را که همگی به مدرسه می‌رفتند، تامین نماید.

بسیاری از آثارش از جمله «بچه‌ها کجاید؟» و «غريبه تماشا می‌کند» در ساخت فیلم‌نامه‌ها مورد استفاده سینماگران واقع شده که در این راستا تعدادی از داستانهای کوتاهش در قالب فیلم‌های تلویزیونی در معرض دید علاقمندان قرار گرفته است.

او همواره آرزو می‌کرد روزی وارد دانشگاه شود. بالاخره این آرزوی وی محقق شد و در سال ۱۹۷۹ در رشته فلسفه در مرکز دانشگاه لینکلن مشغول به تحصیل شد و موفق به اخذ مدرک کارشناسی ارشد گردید و در سال ۱۹۹۸ از سوی دانشگاه فوردهام مفتخر به دریافت دکترای افتخاری شد. مدتی تولیت دانشگا، فوردهام را بر عهده داشت و اینک نیز همین سمت را در کالج پرواینس، مرکز پزشکی هاکنسک کالج بر عهده دارد و تاکنون بیش از هیجده دکترای افتخاری از دانشگاه‌های مختلف به وی اعطا شده است.

کتابهای وی در فرانسه بیشتر از هر جای دیگر طرفدار دارد و در سال ۱۹۸۰ اولین جایزه ادبیات پلیسی را از آن خودش نمود. در ۱۹۹۸ جایزه ادبی جشنواره فیلم به وی تعلق گرفت و در سال ۲۰۰۰ از سوی وزیر